

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **R. B.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 45/2004 - 47 ze dne 9. 6. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1413/LE-B01-B04-2003 ze dne 2. 3. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“ nebo „ZA“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 ZA. Soud po přezkoumání uvedeného rozhodnutí z hlediska uplatněných námitek dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Soud předně neshledal důvodnou námitku porušení v žalobě vyjmenovaných ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zjistil totiž, že žalovaný vycházel ze spolehlivě

zjištěného stavu věci a pro vydání rozhodnutí si opatřil potřebné podklady tak, jak mu ukládá § 32 odst. 1 správního řádu. Krajský soud nezjistil zastaralost zpráv o situaci v Ruské federaci, jiné podklady, které stěžovatel nabízel v průběhu soudního řízení k důkazu, jsou buď ještě staršího data, popisují zcela konkrétní události nebo o situaci v Ruské federaci vypovídají stejným způsobem jako zprávy použité žalovaným. Soud rovněž nepřisvědčil názoru stěžovatele, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) ZA. Ztotožnil se totiž s názorem žalovaného, že potíže stěžovatele v zemi původu, o nichž vypověděl ve správním řízení a které byly důvodem žádosti o azyl (tedy domovní prohlídky a předvolání na prokuraturu), nejsou azylově relevantním důvodem podle uvedeného ustanovení. Zmíněné úkony ze strany státních orgánů totiž měly své opodstatnění, jednak vzhledem k událostem v Moskvě (výbuchy v obytných domech), jednak vzhledem k situování výbušnin do balíčků označených jako cukr z čerkašského výrobního závodu, se kterým spolupracovala firma, v níž byl stěžovatel zaměstnán; soud zohlednil i to, že stěžovatel byl v blízkém příbuzenském vztahu k majiteli firmy. Soud nepřehlédl, že se jednalo o časově omezené potíže, že stěžovatel byl vždy po podání vysvětlení propuštěn, že k podání vysvětlení byly předvolávány i další osoby. Takové úkony bylo podle soudu třeba s ohledem na tehdejší situaci v Moskvě chápat jako bezpečnostní a preventivní opatření a nikoli jako akty pronásledování ve smyslu azylového zákona. Soud rovněž vzal v úvahu, že tyto motivy stěžovatele vedly k původnímu odchodu ze země v roce 2001, nikoli k aktuálnímu odchodu v roce 2003. S odjezdem neměl stěžovatel žádné problémy, k podání žádosti o azyl v České republice došlo až v době, kdy byl zadržen rakouskou policí při ilegálním přechodu hranic, a to přesto, že se již dříve zdržoval na území České republiky. Soud rovněž poukázal na skutečnost, že se stěžovatelem je vedeno azylové řízení rovněž v Belgii, a v této souvislosti uvedl, že právní úprava azylu negarantuje právo výběru země, v níž chce potenciální žadatel své právo na udělení azylu uplatnit. Žalovaný se tedy podle soudu zabýval stěžovatelovou žádostí svědomitě a odpovědně a dostál všem požadavkům, které na něj klade § 34 odst. 5 správního řádu; jeho závěr o neexistenci důvodu pro udělení azylu, zejména pro udělení azylu podle § 12 písm. b) ZA, považoval soud za zcela legální. Správnost výroku správního rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování dovodil krajský soud i ze skutečnosti, že stěžovatel v době od poloviny září do poloviny listopadu 2003 pobýval v Moskvě a posléze na Ukrajině, v souvislosti s vydáním nového cestovního dokladu a víza vešel bez problémů ve styk se státními orgány a v odjezdu ze země mu nebyly kladeny jakékoli překážky. Celkově krajský soud nezjistil důvodnost žádného z žalobních důvodů, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a sice zda je možno na jeho případ vztáhnout § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 ZA. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do potíží, neboť žil na území Čečenska, které je neustále zmítáno válečným konfliktem. Z vojenského hlediska je situace sice klidnější, avšak dochází k tomu, že v orgánech státní správy na území Čečenska se nachází stále více občanů ruské národnosti, kteří ovládli celou oblast. V důsledku toho má podle stěžovatele docházet k diskriminaci občanů čečenské národnosti. Situace se měla vyhrotit po pumových útocích v Moskvě. Proto mu nezbylo nic jiného, než vycestovat ze země a požádat o azyl. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na shora uvedené je u něj dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) ZA, neboť patří k národnostní menšině, která je v domovském státě utlačována. V této souvislosti poukazuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, z nějž dovozuje, že tam, kde obyvatelstvo páchá diskriminační

nebo jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, popř. nejsou schopny zajistit účinnou ochranu. Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v tom, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného stavu nebylo možno ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Žalovaný podle stěžovatele nerespektoval jeho situaci, že jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, když krajský soud tuto skutečnost nechal zcela bez povšimnutí. Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud měl přezkoumat správní rozhodnutí a řízení z hlediska dodržení procesních předpisů. Žalovaný se měl porušení procesních pravidel dopustit minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Stěžovatel shledává rovněž rozpor rozhodnutí s § 47 odst. 3 správního řádu. Nesouhlasí ani se způsobem, jakým se soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Soud přehlíží, že stěžovatel nepovažuje svůj návrat do domovské země vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. V Rusku mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Po zjištění státních orgánů, že požádal v České republice o azyl, bude stěžovatel podroben persekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Stěžovatel se tedy domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování, kterými se žalovaný ani soud v odůvodnění svých rozhodnutí nezabývaly. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť potřebuje být nadále přítomen v České republice, aby mohl uplatňovat svá procesní práva u soudu.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost o udělení azylu byla stěžovatelem podána dne 19. 12. 2003 a pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelem proveden dne 23. 1. 2004. Pohovor byl na žádost stěžovatele proveden v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnice. V žádosti o azyl stěžovatel uvedl, že z Ruska odjel kvůli válce v Čečensku. Přestěhoval se do Moskvy, tam byl však několikrát zadržen. Do září 2003 se zdržoval v Belgii, pak se vrátil do Ruska, kde požádal o vydání nového cestovního pasu a „Shengenského“ víza. Odjel na Ukrajinu, kde čekal na doklady. Pas mu byl vydán, vízum však získal jen k pobytu v České republice. Odcestoval tedy do České republiky, od tam poslal pas do Belgie a přešel hranice do Rakouska. Tam však byl zadržen policií a předán zpět do České republiky. Ta pro něj není cílovým státem, chce totiž požádat o předání do Belgie. Z výpovědí stěžovatele v průběhu pohovoru k důvodům žádosti o azyl Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel požádal o azyl již před podáním žádosti v České republice, a to v Belgii. Poté, co bylo jeho rodné město G. rozbombardováno, odjel do Moskvy, kde žil 1,5 roku. Po začátku druhé rusko-čečenské války docházelo k výbuchům obytných domů v Moskvě. Firma, která patřila jeho bratranci a v níž byl stěžovatel zaměstnán, byla poté zavřena s vysvětlením, že pomáhala čečenským bojovníkům. Stěžovatel byl několikrát předvolán na prokuraturu. Bylo mu řečeno, že balíky s výbušninou byly zabaleny jako cukr z čerkašského výrobního závodu. Bratrancova firma, která se zabývala nákupem a prodejem potravinářského zboží, podle výpovědi stěžovatele s tímto závodem rovněž spolupracovala; proto byli všichni předváláváni na prokuraturu. Na prokuraturu chodily i jiné osoby; všem bylo sděleno, že je kritická situace (další válečný konflikt, výbuchy), že prokuratura musí prověřit všechny možnosti a že časem se vše vyřeší. Stěžovatel se však nikam se stížností na postup prokuratury nebo se žádostí o ochranu před jejími úkony neobrátil, neboť to podle něj nemělo smysl. Několikrát u něj byla rovněž

provedena domovní prohlídka. Poté, na jaře 2000, odjel z Moskvy na Ukrajinu. Posléze se dozvěděl, že jeho bratranec byl v Čečensku zavražděn. Rusko opustil v únoru 2001, odjel do Belgie požádat o azyl. Dva a půl roku byl v Belgii, ve městě Arlon, v azylovém řízení. V době uskutečnění pohovoru nebylo toto azylové řízení v Belgii podle stěžovatele ještě ukončeno. Protože za ním kvůli nedostatku peněz nemohla přijet jeho dívka, ukončil pobyt v Belgii a vrátil se zpět do Ruska. Po dobu pobytu v Rusku se nezdržoval doma, policie jej tedy nemohla najít, a on tak neměl potíže. Oženil se se svou dívkou, nechal jí peníze a vydal se zpět na cestu do Belgie. Neměl však vízum, takže se mu to nepovedlo. Dostal pouze 20 denní vízum do České republiky, odjel tedy ze země, a to na platný ruský pas a bez jakýchkoli problémů. Zde zprvu nežádal o azyl, protože se chtěl dostat do Belgie, kde s ním již azylové řízení bylo vedeno. O azyl požádal jen pro jistotu, kdyby nebyl úspěšný se svou žádostí o azyl v Belgii. V Rusku kromě výše uvedeného žádné problémy neměl, a to ani se státními orgány.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni z hlediska naplnění důvodů uplatněných v kasační stížnosti, tj. důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 ZA se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 2 odst. 6 ZA se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání rozhodnutí žalovaného jakož i správního spisu vztahujícího se ke správnímu řízení, jež rozhodnutí předcházelo, dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když rozhodl o neudělení azylu stěžovateli pro nesplnění důvodů podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 ZA. Žalovaný si pro takové rozhodnutí zajistil dostatek důkazů, které správně vyhodnotil. Nejvyšší správní soud se v plném rozsahu ztotožňuje se závěry, jež při přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí učinil krajský soud. Má totiž společně s ním zato, že postup ruských státních orgánů, který byl hlavní příčinou odchodu stěžovatele z vlasti, nelze v daném případě považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 ZA, které by se ve vztahu ke stěžovateli uskutečňovalo z důvodů uvedených v § 12 písm. b) ZA. Stěžovatel sám vypověděl, že pracoval ve firmě, jež se spolupracovala s čerkašským výrobním závodem, v jehož obalech byly zabaleny nalezené výbušniny, s nimiž čečenští bojovníci prováděli bombové útoky na obytné domy v Moskvě. Jestliže byl stěžovatel za těchto okolností opakovaně předvolán na prokuraturu k výslechu, a to podobně jako další osoby, a jestliže byla v uvedené firmě i u něj doma provedena prohlídka za účelem zjištění důkazů o případné vazbě této firmy, resp. stěžovatele na pachatele bombových útoků, nelze v takovém kroku státního orgánu skutečně spatřovat pronásledování stěžovatele, které by se uskutečňovalo z azylově relevantních důvodů, nýbrž se jedná o legitimní reakci státu původu na události, jež ohrožují veřejnou bezpečnost. Tato opatření se navíc na stěžovatele podle vyjádření jeho samotného vztahovala z důvodů zaměstnání v uvedené společnosti, a nikoli např. z důvodů jeho rasy či národnosti. Ze stejného důvodu lze mít za to, že státní orgány Ruska mohly mít legitimní podezření o napojení stěžovatele na pachatel závažné trestné

činnosti, a že tedy opatření vůči stěžovateli prováděná nebyla nepřiměřená. Z tohoto pohledu za klíčovou považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem skutečnost, že toto „vyšetřování“ stěžovatele se uskutečňovalo pouze po určitou dobu bezprostředně následující po bombových útocích v Moskvě. Skutečnost, že šetření prokuratury ustala, že stěžovatel posléze neměl se státními orgány žádné potíže a že se v roce 2003 mohl bez problémů vrátit z pobytu v zahraničí do Ruska a požádat tam o vydání nového pasu, který mu byl rovněž vydán, naopak podle Nejvyššího správního soudu svědčí tomu, že stěžovatel nebyl přes svou čečenskou národnost v Ruské federaci pronásledován, resp. že jeho obava z pronásledování z azylově relevantních důvodů důvodná není. Nejvyšší správní soud je tak přesvědčen, že postup státních orgán v zemi původu v souvislosti s vyšetřováním závažné trestné činnosti, kterému byl stěžovatel po omezenou dobu vystaven, nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 ve spojení s § 2 odst. 6 ZA, a to zejména tehdy, pokud toto vyšetřování bezprostředně následovalo po trestné činnosti, vztahovalo se i na jiné podezřelé osoby a jestliže neexistuje indicie, že by postup státních orgánů byl primárně ovlivněn rasou stěžovatele, jeho náboženstvím, národností, jeho příslušností k určité sociální skupině nebo skutečností, že stěžovatel zastává určité politické názory. Navíc nelze přehlédnout, že postup prokuratury vůči stěžovateli byl bezprostřední pohnutkou odchodu stěžovatele z Ruska v roce 2001; před odchodem stěžovatele z Ruska v roce 2003, tedy v době bezprostředně předcházející podání žádosti o azyl v České republice, stěžovatel vyšetřován nebyl. Za takových okolností však žalovaný podle Nejvyššího správního soudu dospěl k správnému závěru, že stěžovatel důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) ZA nesplňuje. Jestliže stěžovatel ve své kasační stížnosti existenci důvodu pro udělení azylu podle § 12 písm. b) ZA zdůvodňuje situací v Čečensku, kde měly být všechny pozice v místní státní správě obsazeny občany ruské národnosti, v důsledku čehož má docházet k diskriminaci osob čečenské národnosti, pak uplatňuje zcela jiný důvod, než uvedl ve správním řízení; k takovým skutečnostem však Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti přihlížet nemůže (§ 109 odst. 4 s. ř. s.)

Rovněž ostatní výroky obsažené v rozhodnutí žalovaného neshledal Nejvyšší správní soud nezákonnými, neboť skutečnosti, jež by mohly vést k udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 ZA) nebo z humanitárních důvodů (§ 14 ZA), nebyly stěžovatelem ve správním řízení ani tvrzeny, ani nevyplynuly z podkladů, jež si pro své rozhodnutí žalovaný opatřil. Stejný závěr se pak uplatní i pro rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 ZA. Kromě ostatních zjištění, jež jsou identifikována ve správním rozhodnutí a v rozsudku krajského soudu, je třeba za nepřímý, avšak silný důkaz neexistence těchto překážek považovat skutečnost, že stěžovatel se mohl vrátit do Ruska a tam úspěšně požádat o vydání pasu a udělení víza, aniž by byl vystaven jakémukoli negativnímu jednání ze strany státních institucí. Vzhledem k tomu, že v té době byl již několik let žadatelem o azyl v Belgii a tato skutečnost zjevně nebyla pro státní orgány překážkou pro vydání nového pasu, je třeba odmítnout konkrétní námitku stěžovatele v kasační stížnosti, podle níž mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí právě proto, že požádal o azyl. K tvrzení stěžovatele, že jeho návrat do domovské země vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie není bezpečný, Nejvyšší správní soud přihlédnout nemohl, neboť tento argument byl uplatněn poprvé až v kasační stížnosti, tedy poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. Ze stejného důvodu nelze v kasační stížnosti účinně namítat, že se žalovaný ani soud v odůvodnění svých rozhodnutí touto skutečností nezabývaly. Lze tedy shrnout, že z informací, které měl žalovaný v průběhu správního řízení k dispozici, nevyplývá, že by u stěžovatele byla splněna byť jediná z překážek vycestování ve smyslu § 91 ZA. Závěr rozhodnutí žalovaného

i krajského soudu, jež vycházela z těchto řádně získaných a dostatečných podkladů pro rozhodnutí, je tak podle zjištění Nejvyššího správního soudu správný.

Pokud jde o stižní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jeho naplnění stěžovatel spatřuje v tom, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a nerespektoval jeho situaci, kdy měl omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi. Nejvyšší správní soud však důvodnost tohoto obecně formulovaného stižního bodu neshledal. Jestliže stěžovatel namítá, že žalovaný provedl nedostatečným způsobem dokazování, nespecifikuje, v čem tato nedostatečnost spočívá. Žalovaný podle zjištění soudu provedl řádným způsobem pohovor se stěžovatel, z nějž získal základní informace o osobní situaci stěžovatele, a zajistil si celou řadu zpráv o obecné situaci v Ruské federaci, jež jsou založeny ve správním spise a na něž je ve správním rozhodnutí odkazováno. Tvrzení stěžovatele v průběhu správního řízení žalovaný nezpochybnil a při rozhodování o neudělení azylu z těchto tvrzení stěžovatele vyšel. To, že důvody tvrzené stěžovatelem neposoudil jako důvody pro udělení azylu, však nelze považovat za záležitost dokazování, nýbrž právního hodnocení zjištěných skutečností. Stěžovatel v průběhu správního řízení nevyužil možnosti navrhnout, resp. alespoň označit jiný důkaz, který by přímo nebo nepřímo svědčil o jeho pronásledování, resp. o reálnosti jeho obavy z pronásledování, ačkoliv v tom mu jeho postavení žadatele o udělení azylu žádným způsobem bránit nemohlo. Za takových okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vyšel, měla oporu ve spisu; proto nebylo zrušení správního rozhodnutí ze strany krajského soudu na místě.

Dále stěžovatel dovozuje existenci důvodu podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud se podle jeho názoru řádně nevypořádal s otázkou, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Nejvyšší správní soud předně poukazuje, že námitka porušení § 47 odst. 3 správního řádu není v kasační stížnosti žádným způsobem blíže specifikována. Po zjištění, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí o neudělení azylu a o neexistenci překážky vycestování, jaké úvahy byly při hodnocení důkazů vedeny a na základě kterých právních předpisů bylo rozhodováno, neshledal soud tuto námitku stěžovatele důvodnou. Vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán ve správním řízení provedl podle zjištění soudu dostatečným způsobem dokazování, jehož výsledky se promítly do odůvodnění správního rozhodnutí, není zřejmé, jakého pochybení se měl krajský soud dopustit. Z kasační stížností napadeného rozsudku lze naopak zjistit, že se krajský soud procesním postupem žalovaného ve správním řízení zabýval, a to i s ohledem k obecně uplatněným žalobním námitkám, avšak procesní vady správního řízení nezjistil. Ostatně stěžovatel žádnou konkrétní procesní vadu nenamítá ani v kasační stížnosti. Míra podrobnosti posouzení správnosti procesního postupu žalovaného ze strany krajského soudu podle Nejvyššího správního soudu v daném případě nutně musela odpovídat povaze a míře konkrétnosti odpovídajících námitek stěžovatele, jenž v žalobě uváděl námitky procesního pochybení pouze formou odkazů na jednotlivá ustanovení správního řádu, která měla být podle jeho názoru porušena. To však neznamená, že by takové posouzení nebylo ze strany krajského soudu uskutečněno nebo že by provedené posouzení bylo neadekvátní. Z uvedených důvodů nebyla Nejvyšším správním soudem shledána ani existence důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S přihlédnutím k § 78b odst. 1 ZA, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu